

Zkoušející: Pavel Kandalec (od 13:30 hod. v místnosti č. 143)		Datum: 16. 1. 2012
--	--	---------------------------

5 Tdo 539/2010

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 26. května 2010 o dovolání, které podal obviněný **Viet Nguyen** proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 8. 2009, sp. zn. 23 To 329/2009, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 6 T 126/2008, t a k t o :

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání **o d m í t á .**

O d ů v o d ň ě n í

Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. 6 T 126/2008, byl obviněný Viet Nguyen, státní občan Vietnamské socialistické republiky uznán vinným trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, účinný do 31. 12. 2009, (dále jen „tr. zák.“), na základě obžaloby Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích podané dne 15. 5. 2004, který spáchal ve stručnosti tím, že dne 25. 3. 2003 v obci L., okres České Budějovice, v prostorách nákupního střediska N., podnikající jako osoba samostatně výdělečně činná, na základě řádného živnostenského oprávnění, v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch nabízel k prodeji celkem 29 kusů textilního zboží (mikiny a bundy) neoprávněně označené ochrannými známkami Ed Hardy a Karl Kani, jejichž držiteli jsou společnost Hardy Life, LLC 20309 Gramercy Place, Suite C, Torrance, CA 90501, USA, resp. společnost Karl Kani International Inc. 18689 Areth Avenue, City of Industry, CA 91748, USA, a prvně jmenovaná společnost vyčíslila způsobenou škodu na 78.500,- Kč, přičemž obviněný prodával uvedené oblečení, ačkoli musel být srozuměn s tím, že je neoprávněně označeno citovanými ochrannými známkami, tedy že jde o padělky. Za uvedenou trestnou činnost byl obviněný odsouzen podle § 150 odst. 1 tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon soud podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Současně byl obviněnému uložen trest propadnutí věci podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák., a to zajištěných 29 kusů textilního zboží.

O odvolání obviněného proti citovanému rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 7. 8. 2009, sp. zn. 23 To 329/2009, jímž je zamítl podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné.

Proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 8. 2009, sp. zn. 23 To 329/2009, podal obviněný prostřednictvím obhájce ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. dovolání, které doplnil podáním ze dne 19. 10. 2009. Svůj mimořádný opravný prostředek obviněný opřel o důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř., tj. že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení a že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k).

Z hlediska deklarovaných dovolacích důvodů se obviněný Viet Nguyen vyjádřil postupně ke každému z nich. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. uplatnil v jeho první alternativě, tj. že bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí. Procesní řízení bylo podle jeho tvrzení stíženo zásadní vadou, a to že jeden ze stěžejních důkazů – prohlídka jiných prostor - byl proveden v rozporu se zákonem, což se projevilo ve čtyřech vadách. Příkaz k prohlídce jiných prostor nebyl podle dovolatele odůvodněn, scházel předběžný souhlas státního zástupce s prohlídkou jiných prostor, prohlídku nařídil a provedl orgán, který není orgánem činným v trestním řízení a konečně k výsledku obviněného nebyl „přizván“ tlumočnick, přičemž výsledek ani nebyl zaznamenán na zvláštním protokolu, z něhož by vyplývalo poučení o jeho právech. Dovolatel na podporu svých tvrzení o procesních vadách obsáhle citoval názory Ústavního soudu, zejména rozhodnutí tohoto soudu sp. zn. II. ÚS 474/07, I. ÚS 129/2000, III. ÚS 190/01, II. ÚS 291/2000, IV. ÚS 570/03 aj.

Pod důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřadil obviněný námitky naplnění materiální stránky trestného činu, k němuž nemohlo podle jeho přesvědčení dojít již proto, že v prodejně bylo nalezeno pouze 29 kusů padělaných textilií. Dále namítl, že nebyl respektován princip trestního práva jako ultima ratio, tedy krajního prostředku. Podle názoru obviněného jeho jednání postrádalo i úmysl ve smyslu ustanovení § 150 odst. 1 tr. zák., neboť nevěděl, že prodává padělané zboží. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1191/2007 (jedná se o usnesení ze dne 24. 10. 2007 této spisové značky, publikované pod č. 53/2008 Sb. rozh. tr.), jehož význam pro posuzovanou věc údajně soud druhého stupně nepochopil. Obviněný uvedl, že v dané trestní věci soudy dovodily subjektivní stránku činu z nepřímých důkazů, a zdůraznil, že nebylo v jeho možnostech ověřit si původ zboží, když neexistuje žádný veřejně přístupný registr monitorující pohyb zboží, z něhož by se dalo poznat, zda jde o originální produkty či nikoliv. Závěrem svého mimořádného opravného prostředku dovolatel Nejvyššímu soudu navrhl, aby zrušil napadená rozhodnutí a sám rozhodl rozsudkem, jímž by ho zprostil obžaloby.

Své dovolání obviněný doplnil podáním ze dne 19. 10. 2009, v němž blíže rozvedl námitku proti nedodržení principu ultima ratio, podle něhož lze užít ustanovení trestního zákona jen tehdy, pokud jiné prostředky právního řádu nepřichází v úvahu, nebo jsou zjevně neúčelné. Dovolatelovo pochybení mělo být podle jeho názoru řešeno v rámci občanskoprávního řízení. S poukazem na nálezy Ústavního soudu tvrdil, že trestní právo nemá nahrazovat aktivitu jednotlivců k ochraně jejich práv v oblasti soukromoprávních vztahů. Trestní represe má nastoupit až po užití prostředků soukromého práva jako subsidiární prostředek. V této trestní věci podle obviněného mohly hájit práva autora autorské svazy, resp. kolektivní správce autorských práv, který se však své povinnosti zbavil a přenesl ji na orgány činné v trestním řízení.

Nejvyšší státní zástupkyně se písemně vyjádřila k dovolání prostřednictvím státního zástupce činného u Nejvyššího státního zastupitelství. Pokud jde o tu část vyjádření, v níž státní zástupce posuzoval podané dovolání tak, jak mu (resp. nejvyšší státní zástupkyni) umožňuje ustanovení § 265h odst. 2 věta první tr. ř., neshledal zákonné předpoklady pro uplatnění dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. v jeho první alternativě. Pokud jde o druhou alternativu tohoto důvodu dovolání (tu však obviněný neuplatnil) byla by naplněna pod podmínkou, že budou shledány důvodnými námitky vznesené k důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Pod posledně uvedený důvod dovolání pak lze podle státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství podřadit výtky proti naplnění

materiální a subjektivní stránky trestného činu a nerespektování principu ultima ratio, jimž však nepřisvědčil. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné.

Obviněný je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Nejvyšší soud shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, 2 písm. h) tr. ř., protože bylo rozhodnuto ve druhém stupni, dovolání napadá pravomocné rozhodnutí soudu ve věci samé a směřuje proti usnesení, jimž byl zamítnut řádný opravný prostředek proti rozhodnutí uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř. Dovolání bylo podáno v zákonné lhůtě u příslušného soudu (§ 265e odst. 1 tr. ř.) a obsahuje náležitosti ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř.

Co se týče dovolacího důvodu uvedeného pod písmenem l) odst. 1 § 265b tr. ř. v jeho první alternativě, v trestní věci nebyly splněny podmínky pro jeho řádné uplatnění, a obviněný se tak ocitl mimo meze tohoto dovolacího důvodu. Předmětná alternativa dopadá pouze na případy, kdy je odvolání obviněného odvolacím soudem buďto zamítnuto z tzv. formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a), b) tr. ř., resp. podle § 253 odst. 1 tr. ř., nebo odmítnuto pro nesplnění obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., přestože pro takové zamítnutí nebo odmítnutí nebyly dány procesní podmínky stanovené zákonem. Jinak řečeno namísto toho, aby soud druhého stupně věcně přezkoumal z podnětu odvolacích námitek rozhodnutí soudu prvního stupně, odvolání obviněného odmítl, resp. zamítl podle shora citovaných ustanovení trestního řádu, aniž k takovému postupu byly splněny procesní podmínky. O takový případ se však v posuzované věci nejedná, neboť krajský soud na podkladě odvolání obviněného nejprve ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. věcně přezkoumal odsuzující rozsudek okresního soudu a poté řádný opravný prostředek zamítl jako nedůvodný podle § 256 tr. ř. V této části je tudíž dovolání obviněného podáno z jiného důvodu, než je uveden v ustanovení § 265b tr. ř. Lze dodat, že pod tento dovolací důvod obviněný subsumoval námitky ryze procesního charakteru, jež nemohly spadat ani pod další deklarovaný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jak je podrobněji uvedeno níže.

Dovolatelem uplatněný důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je určen k nápravě vad, jež jsou založeny na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. K naplnění tohoto dovolacího důvodu tak může dojít pouze v případech, kdy soudy zjištěný skutek nebyl podřazen odpovídajícímu ustanovení hmotného práva, typicky pod ustanovení trestního zákona. Nejvyšší soud je v dovolacím řízení zásadně vázán skutkovým zjištěním, k němuž dospěly soudy prvního či druhého stupně, a takto zjištěný skutek pak může být přezkoumán v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání. Prostřednictvím citovaného důvodu lze v podstatě namítat, že skutkový stav, který zjistil soud, nenaplnňuje znaky trestného činu, jimž byl obviněný uznán vinným, nebo že je nutné jej posoudit podle jiného ustanovení trestního zákona, eventuálně že nemůže být posouzen podle žádného ustanovení trestního zákona. Není však možné napadat samotné závěry soudů, jež učinily ohledně skutkového stavu včetně jeho rozsahu a kvality, a především tento dovolací důvod není určen k námitkám proti způsobu, jakým soudy ve věci rozhodující provedené důkazy hodnotily, ani jak postupovaly při dokazování. Z uvedeného výkladu pojetí důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nebylo možné akceptovat tu část dovolacích argumentů, jimiž odvolatel poukazoval na vady, jimiž měly být podle jeho přesvědčení zatíženy procesní úkony v přípravném řízení – příkaz k prohlídce jiných prostor a protokol o výsledku obviněného.

Přestože citované výhrady nemohly být předmětem přezkumu v rámci dovolacího řízení, Nejvyšší soud nad rámec dovolání považuje za vhodné na ně pouze stručně reagovat, a to především proto, že tvrzení obviněného ohledně existence procesních vad nemá opodstatnění. Z trestního spisu vyplývá, že „Příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků“ vydaný odborem pátrání a dohledu Celního ředitelství v Českých Budějovicích obsahuje v úvodu nepřesný odkaz na udělení předchozího souhlasu státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích. Z tohoto dokumentu je zřejmé, že souhlas byl příslušnou státní zástupkyní dán následujícího dne. Nejvyšší soud však tuto nepřesnost nepovažuje za takovou vadu, která by příkaz činila nezákonným. Z hlediska respektování zákonného

požadavku na předchozí souhlas státního zástupce zakotveného v ustanovení § 83a odst. 1 věta druhá, je zásadní, že v dané věci byl souhlas dán před realizací samotné prohlídky, k níž došlo dne 27. 3. 2003. Vzhledem k tomu, že dotčený úkon představuje poměrně významný zásah do ústavně garantovaného práva na nedotknutelnost obydlí, resp. domovní prohlídka znamená průlom do základního lidského práva domovní svobody (srov. čl. 12 Listiny základních práv a svobod), je důležité, aby úkony orgánu činného v trestním řízení, jež prolamují takové základní právo, byly prováděny s maximálním respektem k jejich existenci, pouze v nezbytné míře a v případě policejního orgánu za součinnosti státního zástupce. Trestní zákon však připouští i situaci, kdy lze provést prohlídku jiných prostor nebo pozemků i bez příkazu příslušného orgánu nebo souhlasu státního zástupce, avšak ve zcela výjimečných případech (srov. ustanovení § 83a odst. 3 tr. ř.), o který se v daném případě nejednalo. V posuzované trestní věci byla prohlídka jiných prostor prováděna v objektu stavby občanského vybavení, konkrétně ve vnitřních prostorách prodejny a jejího příslušenství, kterou měl obviněný v pronájmu. Jelikož k prohlídce došlo před zahájením trestního stíhání obviněného podle § 160 odst. 1 tr. ř., jednalo se o tzv. neodkladný úkon realizovaný bezprostředně po sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. ř. orgánem Celního ředitelství České Budějovice. Je možné připustit, že samotný „příkaz k prohlídce jiných prostor a pozemků“ neobsahuje výslovné zdůvodnění, proč je prohlídka považována za úkon neodkladný, avšak z jeho obsahu je zcela evidentní, že tento úkon nebylo možné provést až v pozdějším stadiu trestního řízení, tj. po vydání usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 tr. ř., resp. jeho doručení obviněnému. Z odůvodnění příkazu k prohlídce jiných prostor je patrné, že celní orgány předběžně zjistily skutečnosti nasvědčující protiprávnímu prodeji zboží, které požívá ochrany poskytované autorským právem, jež by mohlo naplnit skutkové podstaty trestného činu podle § 150 odst. 1 tr. zák. (viz č. l. 15-16). Jak již velmi výstižně vysvětlil odvolací soud, s ohledem na daný typ trestné činnosti nebylo možné zahájit trestní stíhání před prohlídkou prodejny, neboť v důsledku toho by vznikla reálná hrozba odstranění padělaného zboží, čímž by se předmět nezákonného jednání ocitl mimo dosah orgánů činných v trestním řízení a trestní stíhání by tím bylo zmařeno. Přestože tedy vydaný příkaz k prohlídce explicitně nezdůvodňuje neodkladnost tohoto úkonu, je z jeho obsahu zřejmá, a proto jej nelze označit za úkon nezákonný, nebo dokonce nicotný, jak se domnívá dovolatel.

S otázkou, zda celní orgány byly kompetentní učinit rozhodnutí o provedení prohlídky jiných prostor a k jejímu výkonu, se rovněž vypořádal již soud druhého stupně. Pravomoci vztahující se na policejní orgány byly zásadním způsobem rozšířeny i na jiné orgány státní správy po novele trestního řádu provedené zákonem č. 265/2001 Sb., a co se týká pověřených celních orgánů, jejich působnost dále rozšířil i zákon č. 539/2004 Sb. Ustanovení § 12 odst. 2 tr. ř. tak po uvedených změnách mimo jiné stanoví: „Postavení policejních orgánů mají i pověřené celní orgány v řízení o trestných činech spáchaných porušením celních předpisů a předpisů o dovozu, vývozu nebo průvozu zboží, a to i v případech, kdy se jedná o trestné činy příslušníků ozbrojených sil nebo ozbrojených sborů a služeb, a dále porušením právních předpisů při umístění a pořízení zboží v členských státech Evropských společenství, je-li toto zboží dopravováno přes státní hranice České republiky, a v případech porušení předpisů daňových, jsou-li celní orgány správcem daně podle zvláštních právních předpisů. Není-li dále stanoveno jinak, jsou uvedené orgány oprávněny ke všem úkonům trestního řízení patřícím do působnosti policejního orgánu.“ Ochranné známky, jimiž bylo v posuzované věci neoprávněně označeno textilní zboží, vlastní zahraniční právnické osoby specifikované ve skutkové větě, a skutková zjištění tedy svědčí o tom, že předmětné výrobky jako předmět prodeje spadají do uvedené kategorie trestných činů uvedených v citovaném ustanovení § 12 odst. 2 tr. ř. Výtky dovolání, jimiž obviněný zpochybnil oprávněnost celního orgánu k úkonům v dané trestní věci, resp. výslovně k prohlídce jiných prostor a pozemků podle § 83a tr. ř., tak nemají opodstatnění.

V rozporu s obsahem trestního spisu jsou tvrzení obviněného o tom, že jeho výslech nebyl zaznamenán do protokolu, že mu nebyl přítomen tlumočník a že před tímto výslechem nebyl poučen o svých procesních právech. Na č. l. 11 až 14 trestního spisu je založen protokol o výslechu obviněného Viet Nguyena ze dne 15. 8. 2008. Na tomto dokumentu je zaznamenáno také poučení obviněného podle všech příslušných ustanovení trestního řádu. Na důkaz srozumění s obsahem poučení, jež mu bylo přítomným tlumočníkem „důsledně přetlumočeno“ (viz text protokolu), připojil dovolatel svůj podpis. Nakonec zbývá dodat, že svou přítomnost u výslechu obviněného stvrdil svým podpisem i

tlumočník Ing. Duc Luu.

Námítky, jež bylo možné podřadit dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., Nejvyšší soud posoudil jako neopodstatněné.

K argumentaci namířené proti existenci úmyslného zavinění připojil obviněný V. Ch. T. nepřiléhavý odkaz na usnesení Nejvyššího soudu publikované pod č. 53/2008 Sb. rozh. tr. Věc, o níž se jednalo v citovaném judikátu, byla totiž charakterizována zcela odlišnými skutkovými okolnostmi, než jaké lze shledat v posuzované věci. Obviněný V. Ch. T. falzifikáty značkového textilního zboží přímo nabízel k prodeji, sám uvedl, že zboží zakoupil ve velkoobchodní SAPA v Praze, věděl o existenci ochranných známek, avšak zda mezi ně patří i Ed Hardy a Karl Kani nezjišťoval. Z kopie živnostenského listu založeného na č. l. 43 je dále zřejmé, že maloobchodní prodej provozoval obviněný v České republice již od roku 2000, v prostorách, jež byly předmětem prohlídky celního orgánu, potom od 1. 10. 2002 (srov. smlouva o nájmu nebytových prostor, č. l. 33 a násl.). V žádném ohledu se tedy nejednalo o náhodné nakládání s padělkami značkového zboží, jako tomu bylo v judikované věci pod č. 53/2008 Sb. rozh. tr., kde neexistence subjektivní stránky vyplynula z okolnosti, že obviněný jako pouhý přepravce ani neviděl převážené výrobky, a objektivně tak bylo vyloučeno, aby vědomě uváděl do oběhu zboží neoprávněně označené ochrannými známkami. V této souvislosti lze naopak poukázat na jiné usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1031/2009, ze dne 29. 9. 2009, v němž se dovolací soud vypořádal se zcela totožnou námitkou dovolatelky, přičemž skutkové okolnosti v této trestní věci byly rovněž zcela rozdílné od věci publikované ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího soudu. Stejně jako obviněný totiž přímo prodávala zboží označené ochrannou známkou evidentně s vědomím, že se nejedná o originál, není vyrobeno držitelem ochranné známky a jeho uvádění do oběhu je tak protiprávní.

Na podporu nedostatku úmyslu dovolatel použil srovnání s katastrem nemovitostí, kde lze získat informace o vlastníku nemovitosti, což však u ochranné známky nelze. Svůj názor formuloval dokonce tak, že není možné vysledovat pohyb zboží od originálního výrobce až ke konečnému spotřebiteli a z této skutečnosti dovedl, že podnikateli není uložena povinnost zjišťovat v „rejstříku ochranných známek“ vlastníka věci, kterou hodlá prodávat, a v podstatě tak nelze vůbec uvažovat o prokázání úmyslu, který trestný čin podle § 150 odst. 1 tr. zák. vyžaduje. Takový přístup k podnikatelské činnosti a především k respektování platných zákonů v České republice však nelze akceptovat. Samozřejmě je nutné zdůraznit, že každý, kdo hodlá provozovat podnikání ať jako fyzická osoba podle živnostenského zákona či v rámci právnické osoby podle obchodního zákoníku, je povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které s jeho podnikáním souvisí, a je pouze a výlučně jeho povinností si zajistit dostatečné informace k respektování práva. Navíc Nejvyšší soud poukazuje na skutečnost, že předmětem tohoto trestního stíhání jsou skutkové okolnosti, které jsou v totožných či velmi podobných variantách dlouhodobě postihovány orgány činnými v trestním řízení, a to především v komunitě občanů vietnamské národnosti, (tedy stejné národnosti, jako je obviněný), kteří nelegálně prodej zboží opatřené ochrannými známkami provozují. Jedná se tudíž o obecně známou skutečnost, že právě na místech tohoto druhu prodeje, ať již ve stáncích či v kamenných obchodech, s ohledem na původ zboží, jeho kvalitu, umístění a zpracování prvku chráněného označení a především jeho cenu je prakticky vyloučeno, aby takové zboží bylo prodáváno se souhlasem vlastníka, resp. držitele ochranné známky. V případě, že by platilo tvrzení obviněného ohledně jeho povinnosti opatřit si informace o existujících ochranných známkách, bylo by tím zcela vyloučeno taková činnost padělatelů, resp. distributorů padělaného zboží jakkoli postihovat. Zajistit řádný výkon podnikatelské činnosti je povinností podnikajících subjektů, kteří se jinak vystavují riziku správních případně i trestních sankcí.

Se závěry soudů nižších stupňů ohledně úmyslu se tedy Nejvyšší soud plně ztotožnil a jejich argumenty jen stručně doplnil. Shodnými námitkami se zabýval již soud druhého stupně, který podrobně rozvedl důvody, z nichž lze usuzovat na naplnění subjektivní i materiální stránky, proti nimž se obviněný ohradil již v řízení o odvolání. K opakování námitek z předchozích stadií trestního řízení se přitom Nejvyšší soud vyjádřil v rámci své rozhodovací praxe tak, že opakuje-li obviněný v dovolání v podstatě jen námítka uplatněné již v řízení před soudem prvního a druhého stupně, s kterými se soudy dostatečně a správně vypořádaly, jde zpravidla o dovolání zjevně neopodstatněné.

Pokud dovolatel zpochybnil naplnění podmínek materiální stránky trestného činu, nebylo možné mu dát za pravdu. Soudní praxe konzistentně vychází z toho, že stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Ke zjištění nedostatku potřebného stupně společenské nebezpečnosti skutku bude možné dospět i při naplnění formálních znaků jen tehdy, pokud čin nebude odpovídat ani nejlehčím běžně se vyskytujícím případům trestného činu dané skutkové podstaty (srov. č. 43/1996 Sb. rozh. tr.), což však není tento případ. Přestože bylo zajištěno „jen“ 29 kusů falzifikátů nabízených k prodeji, škoda vyčíslená pouze za 15 kusů textilního zboží jedním z poškozených (byť sama není znakem skutkové podstaty) činila 78.500,- Kč, což přesahuje hranici větší škody ve smyslu § 89 odst. 11 tr. zák. Ani s ohledem na další skutečnosti nelze jednání obviněného považovat za natolik výjimečné, aby při naplnění formálních znaků trestného činu nesplňovalo kritérium vyššího než nepatrného stupně nebezpečnosti pro společnost. Argumentaci týkající se společenské nebezpečnosti činu tedy posoudil dovolací soud také jako neopodstatněnou, stejně jako zmínku dovolatele o nesprávném užití norem trestního práva, resp. nerespektování principu ultima ratio v jeho trestní věci.

V dané souvislosti považuje Nejvyšší soud za vhodné připomenout, že především vyspělé hospodářské země trestné jednání spočívající v porušování práv k ochranné známce netolerují. Výsledky potírání tohoto typu trestné činnosti v České republice jsou na mezinárodní úrovni považovány poměrně dlouhou dobu za nedostačující. Tato kritika ostatních států se promítla i do nové právní úpravy trestního práva hmotného – zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Podle jeho ustanovení § 266, jež se týká trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením, lze nově trestnímu postihu vystavit i ty osoby, které se podílejí na trestné činnosti jednáním předcházejícím uvádění do oběhu např. výrobou, dovozem, vývozem či skladováním příslušných výrobků nebo služeb. Zatímco podle trestního zákona účinného do 31. 12. 2009 bylo možné uplatnit trestní odpovědnost jen vůči osobám, které uváděly do oběhu výrobky nebo poskytovaly služby neoprávněně označované ochrannou známkou jiného nebo známkou s ní snadno zaměnitelnou. Zejména státy Evropského společenství trvají na důsledném postihu této výrazně společensky závažné trestné činnosti a ochraně práv duševního vlastnictví přisuzují stejnou závažnost jako ochraně majetkových vztahů (srov. Důvodová zpráva k zákonu č. 40/2009 Sb.)

Obviněný V. Ch. T. tedy skutkem, pro nějž byl trestně stíhán a odsouzen, naplnil všechny znaky skutkové podstaty trestného činu porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1 tr. zák., jak správně rozhodly soudy obou stupňů. Dovolací námitky, které by za jiných okolností naplňovaly uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., Nejvyšší soud posoudil jako nedůvodné. Dovolání obviněného proto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněné, přičemž nepřezkoumával zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí ani správnost řízení mu předcházejícího. Jde totiž o závěr, který lze učinit bez takové přezkumné činnosti pouze na podkladě spisu a obsahu dovolání. Podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. mohl Nejvyšší soud rozhodnout o dovolání v neveřejném zasedání.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí o dovolání není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 26. listopadu 2012